

var omtrent $3\frac{1}{2}$ Million, som dette Thing forlangte, at der skulde gaas ned; men dette Thing bevilgede samtidig 1,200,000 som Forgøelse af Brændevinsafgiften, hvorved jo altsaa den samlede Nedgang i det væsentlige blev reduceret til Lidt over 2 Millioner. Da Forslaget forelaa det følgende Aar, i 1872, var dette Things Fordring om en Reduktion nøyet til 4 Millioner, og ved Siden af de 4 Millioner stod ikke noget Forslag eller nogen Udtalelse om at forøge Brændevinsafgiften. Senere fremkom i 1874 et Forslag alene om en Toldrevision og i 1875 et Forslag om en Toldrevision i Forbindelse med Skibsafgiften. Dette Forslag i 1875 gik ud paa en Reduktion af 5 Millioner og endelig fremkom det sidste Forslag i 1880, som gik ud paa en Reduktion af noget over 5 Millioner. Jeg ser i Virkeligheden ikke, hvor denne Formindskelse i Forbrugen fra Flertallets Side i dette Thing egentlig er at finde. Dersom det ærede Medlem har ment, at Formindskelsen ligger deri, at Forslaget i 1880 var knyttet til 2 andre Skattelove eller rettere 3, thi i Forslaget fra 1880 var der foreslaaet, at Toldrevisionen først skulde træde i Kraft, naar en Brændevinslov, en Søllov og en Tobakslov vare vedtagne, saa kan det ærede Medlem have Ret i, at det samlede Facit, som fremkom, var en Formindskelse; saa vilde den samlede Reduktion gaa ned til disse omtrent $3\frac{1}{4}$ Million. Det har det ærede Medlem Ret i, men saa vil jeg minde om, at det dog mindst er en Million mere end dengang, disse samlede Forslag sidst laa for; det var nemlig i 1871. I Mellemtiden har der kun været forhandlet om Told- og Skibsafgiften, og altsaa kan man i Virkeligheden kun sammenligne det, der er hinanden ligt og ikke Andet. Jeg ser altsaa ikke, at dette Things Flertal har reduceret sine Forlangender med Hensyn til denne Sag paa noget Punkt. Skulde jeg tage fejl deri, er det mig naturligvis fjært, thi deri vilde jo ligge en Anthyndning af, at Udsigterne til en Overenskomst ere bedre. Jeg har hidtil beklaget, at jeg ikke har kunnet se Tegnet paa denne Smøbedommen fra dette Things Side. Har jeg Uret deri, er det mig overmaade fjært. — Det samme ærede Medlem gjorde en Bemærkning i Anledning af, hvad jeg havde antydet, at man indirekte vilde kunne lette Hartkornet ved at overføre Sindsfygeudgifterne paa Statskassen. I den Anledning bemærkede det ærede Medlem, at disse Udgifter vare kommunale Udgifter; det benægter jeg paa det Bestemteste. Sindsfygeudgifterne have aldrig været kommunale Udgifter undtagen for

Byen Kjøbenhavns Bedkommende; de have ligefrem været Statsudgifter, opførte paa Finantsloven, og det, at de have været optrævede provindsvis istedetfor af Staten i sin Helhed, kan paa ingen Maadt stemple dem som kommunale Udgifter. Kommunerne have ikke haft den fjerneste Indflydelse paa disse Anliggender. Det er ligefrem Statsudgifter, som man af, jeg vil ikke kalde det Bestemmelighedsgrunde, men af Hensyn til den særlige Stilling, som Kjøbenhavn har ved at være forsynet med sin egen Sindsfygeanstalt, og af Hensyn til, at Verne i den første Tid benyttede den Kjøbenhavnske Anstalt, var gaaet over til at paaligne paa Provindserne, men de have ikke Spor af Karakter af Kommuneafgifter, og jeg vil fastholde, at det efter min Overbevisning er en Uret, at disse Udgifter i det Store og Hele bæres af Hartkornet uden nogen væsentlig Deltagelse fra anden Side. — Den nye Tilføjning til § 3 var det ærede Medlem betænkelig ved. Jeg kan godt forstaa det, men jeg vil dog henvise til, at det vel er noget Nyt i vor Toldlov, men ellers er det ikke noget i og for sig Nyt. Der er jo mange andre Lande, hvis Toldlove indeholde ganske tilsvarende Bestemmelser, og det tror jeg dog maa erkjendes, at man saa staar noget svag, for ikke at sige værgeløs, naar man ikke i sin Toldlov har tilsvarende Bestemmelser, naar andre Lande have saadanne, hvad man kan kalde Kampbestemmelser eller Straffebestemmelser, ligegyldigt hvad Ord man vil bruge. Har man ikke dem, staar man ganske vist svagere i Striden end ønskeligt. Jeg forsvarer ingenlunde disse Undtagelsesbestemmelser; jeg anser dem for at være meget uheldige i og for sig og anser det for meget uheldigt, om man skal komme til at bruge dem, ligesom jeg anser det for i og for sig uheldigt, naar man gennem Handelsstraktater skal blive tvungen ind paa at behandle en Vare forskjelligt efter det Land, den kommer fra, istedetfor kun at tage Hensyn til Varens egen Bestaafenhed. Men Ingen kan have Fred længer, end Naboen vil. Om man end anser Systemet for at være nok saa rigtigt i og for sig, raader man ikke for, især naar man kun er lille og svag, absolut at kunne hævde dette Princip. Jeg vil altsaa anbefale denne Bestemmelse i § 3, men idet jeg tillige udtaler, at jeg i højeste Maal skulde beklage, om jeg eller om Noget efter mig skulde blive sat i den Nødvendighed, at maatte anvende den. Det er jo iøvrigt ikke Tilfældet; som det blev bemærket, at en saadan Bestemmelse om, at et Lands Varer skal betale en højere Told end den almindelige, kun fordyrer Varen paa